

[Gustav Pedersen.]

tægter paa en Række Omraader, bl. a. derved at Toldindtægterne efterhaanden svandt ind til et lille Minimum, at Benzinafgiften var stærkt nedadgaaende og maatte forventes helt at ophøre, og at der ogsaa paa andre Omraader var stærk Nedgang i Produktionen og dermed ogsaa i Forbruget, saaledes at man paa det Tidspunkt maatte gennemtrawle alle de Skattemuligheder, der fandtes, og bl. a. medtage Skatteobjekter som Radiorør, Glødelamper og andre Ting, i Virkeligheden i første Række, fordi de i sig selv gav de bedste Betingelser for en effektiv Kontrol. Men det kan da ikke være Motivering for paa et Tidspunkt, hvor Statens finansielle Situation ikke gør det nødvendigt, paa et Tidspunkt, hvor de Indtægter, der dengang forsvandt, i vid Udstrækning kommer igen, fortsat at opretholde disse Afgifter. Og det er jo det, man forlanger fra Flertallets Side, at blot fordi man har haft dem, uanset hvad Motivering man i sin Tid havde for at gennemføre dem, saa skal de opretholdes selv nu, hvor man fra alle Sider erkender, at der ikke er nogen finansiell Nødvendighed derfor mere.

Der er saa ofte i denne Sal af det ærede Medlem Hr. Aage Foghs Partifæller talt om, at vi ikke vil gaa ind i et praktisk Samarbejde. Der er herigennem konstateret, at selv paa Omraader, hvor man erkender, at det er rimelige Forslag, vi stiller, vil man ikke gaa i Forhandling.

Den højtærede Finansminister har sagt, at han i og for sig er enig med os i, at det her drejer sig om Forbrugsartikler, som egentlig ikke burde beskattes, og der er vel heller ingen, der vil paastaa, at det er Omraader, hvor det har Indflydelse paa Forbruget, om de koster lidt mere eller mindre. Man køber jo ikke flere Radiorør, fordi der er mindre Afgift paa disse Rør, man køber heller ikke flere Glødelamper, fordi der er mindre Afgift paa disse. Det kan altsaa ikke være det Forbrug, der her beskattes, der er Trang til at nedsætte gennem Beskatning. Det maa altsaa være den højtærede Finansministers Opfattelse, at Købeevnen paa alle Omraader skal nedsættes, men jeg kan daarligt tænke mig, at den højtærede Finansminister kan mene, at det er alle Menneskers Købeevne der skal nedsættes. Der ligger jo paa Rigsdagens Bord fra de allersidste Dage Forslag om at forhøje Pensionen til de gamle Pensionister. Det er vi antagelig alle enige om, og det kan dog kun have den Motivering, at de paagældende Menneskers Købeevne er for ringe. Der er mange andre Mennesker, hvis

Købeevne er meget ringe, i hvert Fald saa ringe, at der ikke er nogen Grund til at skære i den. Det, der saa er Spørgsmaalet, naar det drejer sig om Afgiftslove, som den højtærede Finansminister erkender i og for sig ikke er nødvendige af Hensyn til Statens finansielle Situation, idet Staten ikke paa de paagældende Omraader har Brug for at nedsætte Købeevnen med Henblik paa disse Varer, er, om man saa, blot for i al Almindelighed paa alle Omraader, uanset om det er daarligt eller højt lønnede, der er Tale om, at skære Købeevnen ned, skal gennemføre de foreliggende Forslag. Jeg synes, at det er i den Grad inkonsekvent, og selve Diskussionen her har bestyrket mig deri, at det i Virkeligheden er rimeligt og naturligt at faa disse Poster ud af Finansloven og ud af det Lovforslag, der foreligger her.

Aksel Møller: Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen formanede mig til Sandhedserkendelse og vilde gerne have mig til at indrømme, at mit Motiv til, at en Del af disse Midler skulde bindes paa særlig Maade, ikke var det, som jeg ved denne Behandling har fremført. Jeg skal gerne over for det ærede Medlem bekræfte, hvad der i øvrigt ogsaa kan ses af mine Udtalelser ved første Behandling, at det var ikke hele mit Motiv, men det var et Motiv, som jeg havde haabet ogsaa kunde faa Tilslutning hos det ærede Medlem — man kan jo ikke vide, om det ikke netop er det ærede Medlem, der engang bliver saa højtæret, at det er af Ængstelse for ham, at jeg mener, disse Penge skal bindes som her foreslaet. Det, jeg gerne vil sige om det, og det, jeg prøvede paa at sige, er nemlig, at det ud fra alle Synspunkter, uanset om man hører til det ene eller det andet Parti, er forkert af Folke-representationen paa Forhaand at give en Minister saa mange Maaneder frem i Tiden en Merindtægt. Saa siger det ærede Medlem vel, at det er der ingen Risiko ved, for for det første kan et Beløb ikke overføres fra det ene Aar til det andet uden Rigsdagens Tilslutning — her er ganske vist ikke Tale om en Overførelse, det beder jeg om at man vil bemærke, det, der her er Tale om, er, at man i Finansaaret 1947—48 faar 100 Mill. Kr. mere i Indtægt, end man paa dette Tidspunkt har budgetteret —, og saa er der, mener det ærede Medlem, jo ogsaa alle de andre Betingelser for at faa en Bevilling igennem, der gør, at Rigsdagen stadig væk er med. Ja, det indrømmer jeg. For saa vidt er det formelle helt i Orden. Men det reelle er nu engang det, at hvis en Fi-